

AFSCHEID VAN DEN DIRECTEUR DER PRINS-HENDRIKSTICHTING.

Dinsdag 2 Mei trad de heer G. E. A. van Hall af als directeur van de Prins-Hendrikstichting te Egmond aan Zee. Wij geven hier een foto, genomen tijdens de plechtigheid. De heer met krans, (zittend, 2e v. r.) de aftredend directeur; (X) de heer J. J. Teensma, de nieuwe dir., wiens installatie gelijktijdig plaats had. *(foto „Holland".)*

BEGRAFENIS P. B. J. FERF.

Verleden week had te Koog a. d. Zaan in tegenwoordigheid van verscheidene autoriteiten de teraardebestelling plaats van den heer P. B. J. Ferf, oud-Kamerlid. *(V.F.B.)*

Hij keek verwezen naar zijn horloge. Het wees tien uur aan. Hij hield het aan zijn oor, en luisterde. Het tikte.

„Je hebt je klok vooruitgezet, bedrieger", schreeuwde hij den beambte toe.

„Ja, dat hebben we, natuurlijk", grinnikte de man.

„Brutaal ben je genoeg, daar mankeert het jelui hier in de stad niet aan", krijschte de boer driftig, „maar ik ben hier vandaag voor het laatst geweest. Dat kan ik je op 'n briefie geven."

Met wendde hij zich om, en smeet de deur met een luiden smak achter zich toe.

Hij had het plan, nu met een andere fabriek handelsrelaties aan te knoopen. Eerst ging hij echter nog even opsteken in „Het Vergulde Harnas" op de markt. In de gelagkamer viel zijn blik op de groote hangklok, en toen ging er een schok door zijn gansche boersche wezen. De klok wees kwart over elven aan. Hij trok het horloge te voorschijn. Op kwart over tienen stond het. Hij begon met een grijns van verwarring op het gelaat om beurten naar de klok en het horloge te zien, en brak in een luiden lach uit.

Hij riep den waard. „Hoe laat is het?" vroeg hij met een glunder knipoogje.

„Ge hebt de klok vóór u, hè?" deed de kastelein, die meende dat men hem in het ootje wilde nemen.

„'n Kwartier over elven, hè?"

„Ja, 'n kwartier over elven."

„Zeker ook 'n uur vooruitgezet, hè?" lachte de gast schamper.

„Ja, net zoo. 'n Uur vooruitgezet, hè", echoode de kastelein.

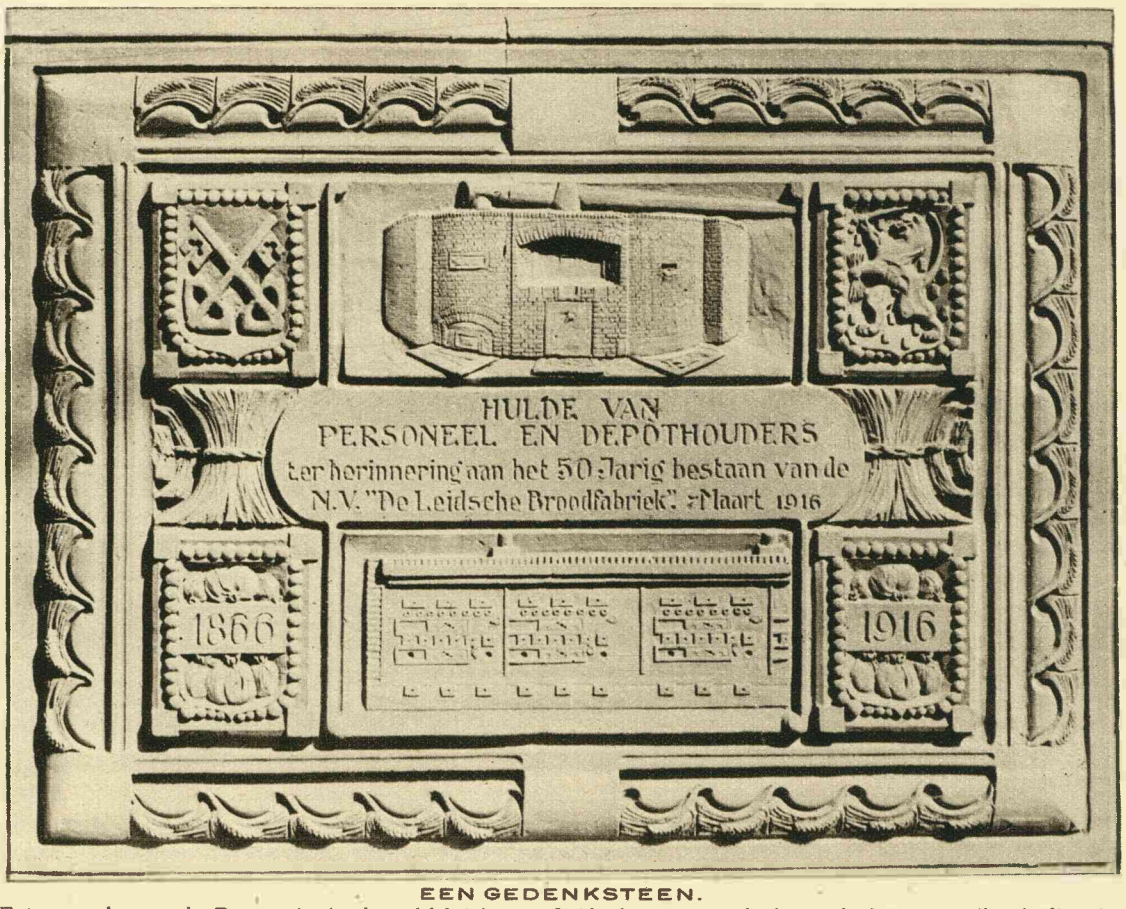
zette zich bij hem neer, en verklaarde hem het geval. De zomertijd ingevoerd. Alle klokken een uur vooruitgezet. Had veel voordeelen. Langer licht, minder gas, minder petroleum noodig. . . .

Adriaans schudde maar aldoor met het hoofd; hij geloofde het vàst niet; niks, niemendal. Den tijd vooruitzetten? Maar dat kon niet. . . . De tijd was de tijd, en er was geen man geboren, die hem harder kon opjagen of tegenhouden. . . De boer had moeite om niet uit te varen, schudde met het verwarde hoofd, zei dat hij niet zoo gek was als hij er misschien uitzag, raakte verstrikt in zijn eigen dialectiek, betaalde zijn bier en verdween.

Op zijn sjees gezeten, dacht hij nog eens over alles na, en hij was er kapot van. Die stadsmenschen met hun eeuwige malle fratsen. . . . . Allemaal grootheidswaanzin tegenwoordig. . . .

Verontwaardigd over de boosheid van het menschdom en toch tevens vaag bevroedend, dat hij de dupe van een smakelooze flauwiteit was, reed hij verder. Hij nam zich voor, eerst in een logement wat te gaan eten; daarna kon hij naar de andere fabriek rijden. Hoe laat was het?. . . . Ja, hoe laat was het? Daar zat 'm de kneep. . . . Hij moest voor het oogenblik maar meehuilen met de wolven, zoolang hij in het bosch, of beter: in de stad was. Anders bleef hij overal te laat komen. Het was wel niet àlles. Het was eigenlijk heelemaal niks. Maar. . . . nood breekt wet.

Met onzekere hand nam hij de savonnette uit den zak, en bekeek ze droefgeestig gelijk een vetgemest maar

EEN GEDENKSTEEN.

Foto van den op de Brouwer's Aardewerkfabrieken te Leiderdorp vervaardigden gedenksteen, welke de directie van de N. V. „De Leidsche Broodfabriek" door personeel en depothouders werd aangeboden ter herinnering aan het 50-jarig bestaan op 7 Maart 1916 van haar fabriek.

VOOR BLINDGEWORDEN KRIJGERS.

Te Amsterdam bestaat een vereeniging, die zich ten doel stelt het lot van in den oorlog blindgeworden soldaten te verzachten. Deze vereeniging, die gevestigd is Sarphatistraat 62, geeft ter propageering van haar doel een briefkaart uit, die een reproductie is van een teekening van den bekenden teekenaar Jurres. Deze kaart, waarvan de opbrengst geheel ten bate van de invaliden komt, is voor slechts 10 cents aan bovengenoemd adres verkrijgbaar. *(V.F.B.)*

„Zijn d'r hier nog meer in de stad, die 'm een uur vooruit hebbe gezet?" deed oolijk de bezoeker.

„Iedereen. Dat weet ge toch waarachtig wel. . . ."

„Ja, dat weet ik zeker wel. Of ik, òf ik," goochemde Adriaans, die vermoedde, dat men hem een poets bakte. Hij betaalde, en vertrok.

Op het marktplein gekomen, keek hij naar de groote torenklok. Half twaalf. Zijn horloge stond op half elf.

„Toch beduvelen jullie me niet", bromde hij koppig.

Langs het stadhuis rijdend, zag hij, dat de gevelklok ook even half twaalf aanwees. De stationsklok aan het eind van de straat kon ook al niet minder. Het werd Adriaans nu toch werkelijk wat benauwd; die mop was àl te mal, zelfs voor in een stad. Hij moest en hij zou er nu het zijne van hebben.

Nabij het station stapte hij „De Vier Winden", een kleine herberg, binnen.

„Hoe laat is het?" zoo sprak hij, wat kregelig, den kastelein aan, nog vóór hij een glaasje had gecommandeerd.

„Daar is de klok", lachte de waard terug. En ook deze man had iets fopperigs over hem, evenals iedereen hier in de stad, zoodra je naar den tijd vroeg. Het leek wel of ze met mekaar hadden afgesproken, hem er vandaag eens tusschen te nemen.

„Ja, dat zie ik", antwoordde Adriaans, met een oolijk knipoogje van quasi-verstandhouding.

„Nou dan?". . . .

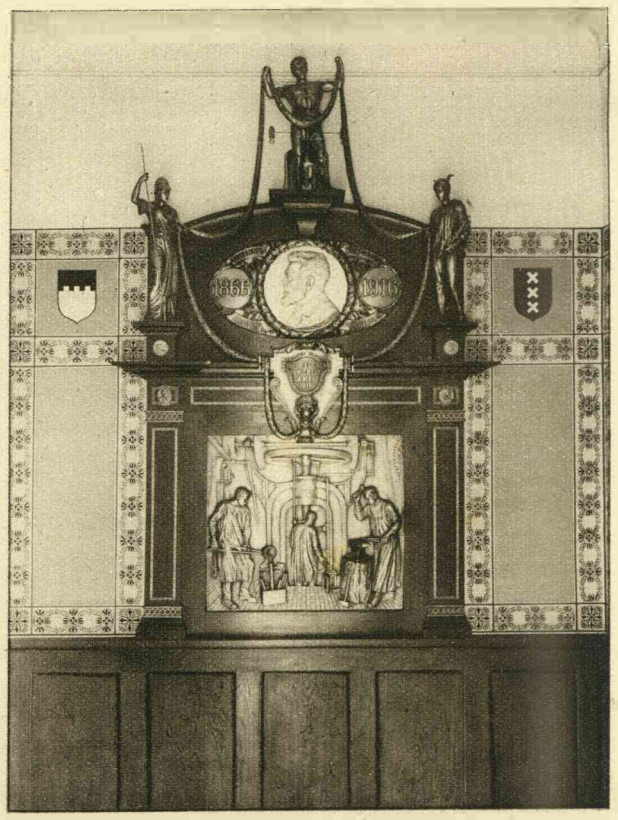
„Ja, net nou dan". . . .

„Wat zal het zijn? 'n Biertje?"

„Goed, ja, maar". . . . aarzelde Adriaans, en hij trok zijn oude beproefde savonnette te voorschijn, tuurde eens naar de wijzerplaat en daarna naar de klok. Dit laatste geschiedde echter met een blik vol wantrouwen. En ja, hij constateerde weer een uur verschil.

Toen de kastelein het bier bracht, zei de bezoeker, de eenige op dit etensuur: „Hoe zit het nou? Hoe zit het nou met die klok. . . . Ik word er tureluursch van. . . ."

De waard verzekerde hem, dat dit niet noodig was,

EEN VIJFTIGJARIG JUBILEUM.

Het Huldeblijk, dat het personeel van de N. V. Nederlandsche Fabriek van gouden en zilveren werken v.h. J. A. A. Gerritsen te Amsterdam, aan den oprichter op 4 Mei j.l. aanbood ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der zaak. *(foto „Holland".)*